

RECHTSTREEKS

VAN DE REDACTIE

De gendergekte

Deze maand:

- 1 Van de redactie
- 2 De oude profeet te Betel
- 4 Enkele gedachten over het profeteren
- 6 De eindtijd
- 7 Belangrijke steden in het leven van Paulus (2)
- 8 Het Hooglied
- 9 Eutychus, de gelukkige
- 10 David in het land van de Filistijnen

Christenen en niet-christenen hebben eeuwenlang in alle culturen geloofd en geloven nog steeds dat er een mannelijk en vrouwelijk geslacht is. Dat is niet vreemd, want God heeft de mens geschapen in een mannelijke en vrouwelijke variant, en dat naar Zijn eigen beeld: *'En God schiep de mens naar Zijn beeld; naar het beeld van God schiep Hij hem; mannelijk en vrouwelijk schiep Hij hen'* (Gen. 1:27). De zogenoemde 'gender mainstreambeweging' gaat daar frontaal tegenin en wil ons inprenten dat we moeten leren 'omdenken', want dit verschil in geslacht of sekse, of in elk geval onze waarneming daarvan, is aangeleerd. Daarom moeten we, zeggen ze, afstand doen van de traditionele ideeën over man en vrouw. Gender wordt niet zozeer biologisch als wel *sociaal* bepaald. Je wordt niet als vrouw of man geboren, maar tot man en vrouw door je omgeving gemaakt, beweren ze.

'Gender mainstreaming' betekent, vrij vertaald, 'geslacht (of sekse) hoofdstroming'. Het is een uitdrukking waarmee wordt bedoeld dat alles in het leven in zijn ruimste zin op slechts één manier moet worden benaderd, en dat is die van de absolute gelijkheid van ieder mens. In de filosofie die hierachter zit, wordt alles wat de specifieke identiteit als man of vrouw ondersteunt, zoals taakverdeling, gedrag, typisch speelgoed voor jongens en meisjes vergeuisd als 'seksistisch' en 'discriminerend'. Kinderen moeten volgens dit concept geslachtsneutraal worden opgevoed, terwijl bestaand zogenaamd 'stereotiep gedrag' – jongens spelen met auto's, meisjes met poppen – moet worden afgeleerd. Dit wordt 'undoing gender' genoemd, wat vertaald neerkomt op 'het ongedaan maken van het geslacht'.

Dit 'nieuwe denken' is ook doorgedrongen in de christenheid. Christenen voor wie Gods Woord niet de absolute waarheid is, zijn en worden erdoor beïnvloed. Andreas Steinmeister geeft daarvan een duidelijk voorbeeld. Het is weliswaar ontleend aan de Evangelische Kerk van Duitsland, maar het geldt in dezelfde mate voor de 'mainstream' van de Nederlandse christenheid:

Gezien de 'diepe sociale en culturele veranderingen' wordt ook 'de kerk uitgenodigd' om het gezin opnieuw te doordenken en de veelvoud aan nieuwe diverse particuliere levensvormen zonder vooroordeel te erkennen en te ondersteunen. Deze erkenning moet echter niet slechts worden opgevat als een aanpassing aan nieuwe gezinswerkelijkheden, maar als een 'normatieve oriëntatie'. [...] De traditionele modellen houden geen stand meer in de uitdagingen van de economie en de samenleving, en ook niet in de uiteenlopende verwachtingen van de gezinnen.

In het licht van wat God heeft gedaan door de schepping van man en vrouw en in Zijn Woord heeft vastgelegd, is het duidelijk dat Gods Woord hier wordt gemanipuleerd. God zegt tegen Zijn volk: *'U mag de meerderheid niet volgen in het kwaad'* (Ex. 23:2a). Dat kunnen we niet in eigen kracht. Gods Geest wil ons leiden in ons leven. Dat doet Hij door ons oog te richten op de Heer Jezus. Hij, Die de Schepper is, is ook de overste Leidsman en Voleinder van het geloof (Hebr. 12:1-2). We hopen dat deze uitgave van Rechtstreeks een stimulans is om te kijken naar Hem.

Met een hartelijke groet namens de redactie, Ger de Koning

DE OUDE PROFEET TE BETEL

1 Koningen 13



De man Gods uit Juda

De zonde van Jerobeam bracht het oordeel van God met zich mee, en 1 Koningen 13 bevat allereerst de aankondiging hiervan aan het adres van het altaar. Het gedrag van de profeet uit Juda was tot aan het eind van vers 10 vol moed en trouw jegens zijn Meester. Hij bracht onbevreesd de boodschap, die hij van de Here had ontvangen. De boze koning strekte de hand uit van het altaar en zei: *Grijp hem! 'Maar zijn hand, die hij tegen hem had uitgestrekt, verstijfde, zodat hij hem niet meer naar zich toe kon trekken'* (vs. 4). Het woord van God was in geloof verkondigd, en de kracht van God ging ermee gepaard. Hij bevestigde het getuigenis van Zijn dienstknecht. De geslagen koning werd een smekeling. Hij had zijn hand tegen God uitgestrekt en kon hem niet meer terugtrekken. Hij vroeg de profeet voor hem te bidden.

Zolang de dienstknecht van God een getuige voor Hem is, krijgt hij de steun van zijn Zender; en iedere macht op aarde valt aan zijn voeten. Zo had het in de Gemeente ook moeten zijn. De genade die God haar schonk, is echter misbruikt om wereldsgezind te worden en Gods eer uit het oog te verliezen. *'Toen trachtte de man Gods het aangezicht van de Here gunstig te stemmen, en de hand van de koning kon weer teruggetrokken worden en werd als daarvoor. En de koning sprak tot de man Gods: Kom met mij mee naar huis, en kom op krachten. Dan zal ik u een geschenk geven'* (vs. 6-7). Maar de man Gods weigerde dit krachtig en beslist. Hij sprak alleen het zuivere woord van zijn God, dat hem als gids, als licht en als schild diende.

Aan de andere kant gaf de verharding van de koning aanleiding tot een nieuwe openbaring van Gods gedachten over Israëls toestand en het gedrag van Zijn getuigen (1 Kon. 13:9, 17, 22). Alles wat verbonden was met dat systeem van menselijke makelij, werd consequent verworpen door de Here. En Hij had tegen de man Gods gezegd: *'U mag daar geen brood eten of water drinken, en u mag niet terugkeren via de weg waarlangs u gegaan bent'*. Zijn boodschap begon ook met een waarschuwing, een duidelijk teken hoe God dacht over de eigenwillige godsdienst waaraan de Israëlieten in Betel deelnamen. Absolute afzondering daarvan werd een plicht en noodzaak voor alle getrouwen, die de Here God wensten te verheerlijken. Alleen zo konden de plagen worden vermeden, die zouden komen over allen die in verbinding met dit kwaad stonden. De man Gods, als getuige te midden van het opstandige huis van Israël,

zou zelfs de ontmoeting met andere Israëlieten moeten vermijden na het vervullen van zijn opdracht.

Tot dan toe was hij trouw gebleven aan de Here. Hij had het woord van God gebracht. Moedig had hij getuigd voor de Here en tegen het afgodsaltaar. De publieke tegenstand had hem niet afgeschrikt; en hij had op besliste wijze geweigerd geschenken aan te nemen van de goddeloze koning. Hij had de plaats van afzondering bewaard als Gods getuige tegenover goddeloosheid. Toch dreigde er gevaar, volgens een waar gezegde: *'Wie zijn wapens aangordt, moet zich niet beroemen als iemand die ze aflegt'* (1 Kon. 20:11). Er zijn zwakke christenen, die overwinnaars zijn over de wereld en zich niet bang laten maken door bedreigingen; ze laten zich evenmin verleiden door geschenken. Maar er zijn ook sterke christenen, die bezwijken voor verzoeken van de kant van mensen die, hoewel ze christenen zijn, hun plaats niet bewaren. Zij komen niet met duidelijke tegenstand of grove verleiding, maar met subtiele misleiding. Maar als het kwaad een schone schijn heeft en we ertoe worden overgehaald door overigens respectabele mensen, dan is het gevaar het grootst. Als Satan zich voordoeft als een engel van het licht, is hij het meest te vrezen. Dan hebben we onderscheidingsvermogen nodig om hem te ontmaskeren. Het is dus nodig dat we blijvend afhankelijkheid van God tonen en de gedachten van de Heer verstaan.

Het falen van de man Gods door toedoen van de oude profeet

'Daarom, laat hij die meent te staan, uitkijken dat hij niet valt' (1 Kor. 10:12). Dat is de les van de geschiedenis van de man Gods. Toen hij uit Juda kwam, bevond hij zich in een tamelijk eenvoudige positie. Hij stond tussen God, die hem zond, en de tien stammen die openlijk afval pleegden. Nu werd zijn positie ingewikkelder door de ontmoeting met de oude profeet, die zijn onderscheidingsvermogen en gehoorzaamheid op de proef stelde. Het gevolg was dat hij viel. Maar de Heer kreeg toch de gelegenheid Zijn woord te bevestigen, en dat zelfs door de straf die Hij aan de man Gods moest opleggen. Dat de Heer ons mag geven hieruit de nodige lering te trekken, omdat de plaats van een ware getuige van Christus in onze tijd van dezelfde aard is; er is op veel punten overeenkomst met de situatie in 1 Koningen.

De Gemeente is één lichaam van verlostten, dat op aarde zichtbaar dient te zijn door de eenheid in de gemeenschappelijke wandel naar Gods gedachten, in afzondering van de wereld. Ze heeft als opdracht

op aarde haar heerlijke eenheid met de Heer Jezus als haar hemelse Bruidgom te openbaren. Bijeen vergaderd op aarde door de Heilige Geest, die uit de hemel is gezonden, zou zij in de praktijk de eenheid moeten bewaren in de band van de vrede. Dit is het werk van de Geest van het Hoofd, dat boven is. Maar wereldsgezindheid is de Gemeente binnengedrongen en heeft dit ene lichaam uiterlijk verdeeld in met name twee grote kampen – zoals het altaar van het volk Israël dat scheurde. De as die het altaar bedekte, is als teken van rouw eraf gestort. Maar het is ogenblikkelijk door Jerobeam weer hersteld, en wel zo goed dat het nog vele eeuwen dienst kon doen. Is dit niet de profetische spiegel die ons hier wordt voorgehouden? Zijn dit niet de dingen die onze ogen hebben kunnen zien en onze oren hebben kunnen horen?

In die toestand blijft de altijd trouwe Heer de hulpbron van Zijn volk. Hij doet Zijn belofte altijd gestand: *'En zie, Ik ben met u alle dagen tot aan de voleinding van de eeuw'* (Matt. 28:20). Zijn Woord en Zijn Geest vergaderen ons rondom de ene waarachtige en getrouwe Getuige. Het overblijfsel dat Zijn stem hoort, is aan de ene kant ongevoelig voor de voordelen die Jerobeam biedt en aan de andere kant ook voor de woorden van de oude profeet uit Betel. Wat vooral belangrijk is voor trouwe getuigen, die zich bevinden tussen die beide kampen in, is dat ze letten op hun eigen plaats en ook op de positie van de mensen met wie ze omgaan. *'Kijk dan uit hoe u hoort. Want wie heeft, hem zal worden gegeven; en wie niet heeft, ook wat hij meent te hebben zal van hem worden genomen'* (Luc. 8:18).

Heeft de Heer in Zijn geduld met de falende Gemeente, geen getuigen gegeven? En heeft Hij door deze getuigen geen licht gegeven, dat nodig was voor de behoeften van de Zijnen, en dat ook geschikt is voor de laatste tijden waarin we nu leven? De grootste moeilijkheid die we ontmoeten, ligt in de verbindingen met zgn.

oude profeten. Dat wil zeggen met dienstknechten van God, die in Israël zijn gebleven en zich te Betel hebben gevestigd, nadat ze de bergen van Samaria hebben verlaten (2 Kon. 17:28; 23:18). Zij proberen hun trouwe broeders bij zich in huis te krijgen, om de kracht van hun getuigenis zoveel mogelijk teniet te doen. Dat is het karakter van de persoon die nu in deze geschiedenis naar voren komt. Hij was *oud*, en hij was een *profeet*. Het was een man met ervaring en gezag, en oorspronkelijk een dienstknecht van God (1 Kon. 13:11, 20, 26; 30-32; 2 Kon. 23:15-18). Want een profeet moet de mond van de Here God zijn. *'Ik ben ook een profeet, zoals u'*, zegt hij in vers 18. Toch loog hij tegen hem. Hij beweerde dat hij een bevel van de Here doorgaf, hoewel dat tegengesteld was aan het getuigenis van de man Gods. De listen van Satan zijn altijd hetzelfde, reeds vanaf het begin (Gen. 3:1-4).

Als we een vergelijking maken met de geschiedenis in 1 Koningen 20:35-37, dan zien we dat er verschil is als het gaat om onze gehoorzaamheid. We vinden in beide geschiedenissen hetzelfde vonnis, dat door een leeuw wordt uitgevoerd. In het ene geval trof het een profetenzoon, omdat hij zijn metgezel niet had gehoorzaamd. Maar in het andere geval trof het een profeet, omdat hij zijn broeder wel gehoorzaamde. Hier ging echter de man Gods door toedoen van de oude profeet te rade met vlees en bloed. Hij luisterde naar iemand die vleselijk was. Hij geloofde een ander evangelie, dan wat hijzelf had verkondigd. Hij nam in zekere zin deel aan het altaar, dat hij zojuist had veroordeeld en aan de zonden waartegen hij had getuigd (vgl. 1 Kon. 13:9 en 17; Deut. 12:5-14; Gal. 1:8-9; 2:28).

Het is wel duidelijk dat de oude profeet zich niet in Betel had behoren te bevinden. Hij had op zijn minst de stad kunnen verlaten, toen zijn kinderen hem de dingen vertelden die de man Gods die dag had gedaan en de woorden die hij tegen de koning had gesproken. De Schrift zegt dat vanaf het begin van de afval van Jerobeam, alle priesters en Levieten en de godvrezende en rechtschapen Joden in Juda bleven, en de gebieden verlieten die aan Jerobeam waren onderworpen om het koninkrijk van Juda te versterken (1 Kon. 12:17, 23; 2 Kron. 10:17; 11:13-17; 13:10-12; 15:8-15 etc.). De man Gods, die uit Juda naar Betel was gekomen, was misschien zelf wel één van deze geëmigreerden. Maar hoe het ook mag zijn, hij heeft te weinig rekening gehouden met dit bekende en belangrijke feit en zich laten verleiden door de oude profeet die in Betel was gebleven. Het besluit in Betel te blijven wonen en zijn verkeerde positie te blijven innemen op zo'n cruciaal tijdstip, stempelde de oude profeet in alle opzichten tot iemand met wie de man Gods geen gemeenschap kon hebben. Want als de oude profeet niet verblind was geweest door zijn eigen gedachten, had hij zijn ezel kunnen laten zadelen om Israël te verlaten, zijn broeder achterna, die zojuist het woord en het oordeel van God had verkondigd. Dan zou hij hem niet hebben bedrogen, om hem met valse bedoelingen in zijn huis te brengen. Dan had hij zijn loopbaan hebben volbracht in gemeenschap met de heiligen in Jeruzalem en ongestoord kunnen genieten van de vrede, die de goedkeuring van de trouwe en waarachtige Getuige geeft.



Koning Jerobeam en de godsman voor het altaar, Jan Luyken, 1708. (Rijksmuseum)

ENKELE GEDACHTEN OVER HET PROFETEREN

Deel 1

Vragen

Ik u wil graag iets voorleggen waar ik al enige tijd mee worstel, hopen dat u mij enig licht kunt verschaffen. Het gaat om het volgende: enige maanden geleden was ik in Zuid-Afrika, waar ik verschillende gelovigen heb ontmoet die erg veel waarde hechten aan de profetieën van 'Die Siener' (Niklaas van Rensburg), die tijdens de Boerenoorlog veel heeft geprofeteerd over gebeurtenissen die zich zouden afspelen tijdens deze oorlog, maar ook over de tijd daarna. Veel van zijn profetieën zijn voor een buitenstaander moeilijk te begrijpen. Volgens diverse mensen in Zuid-Afrika is een groot deel ervan letterlijk vervuld en worden deze ook nu voor onze ogen vervuld. Prof. A.W.G. Raath heeft een interessant boek over deze ziener geschreven.

Ook de profetieën in bijvoorbeeld Daniël, Ezechiël en de Openbaring zijn voor mij moeilijk te begrijpen. Dit alles brengt mij tot de volgende vragen:

1. Wat zijn de 'sleutels' en criteria tot het verstaan van de profetieën in de Bijbel?
2. Hoe beoordeelt men of een 'profeet' heden ten dage een ware profeet of dienstknecht van God is, of niet?
3. Wat is het verschil tussen de profetieën in de Schrift, en profetieën van mensen buiten de Schrift?
4. Wanneer profetieën van 'profeten' vervuld worden, mogen we dan geloof hechten aan de nog onvervulde profetieën en daarop anticiperen?
5. Welke waarde hebben de profetieën van 'Die Siener' die zijn uitgekomen in het verleden en die nog niet uitgekomen zijn in het heden en in de toekomst voor ons nu? Ik hoop dat u bij gelegenheid mij verder kunt helpen.

Antwoorden

1. Sleutels tot het verstaan van de profetieën

Dit is al een studie op zich. Er zijn veel publicaties beschikbaar op de site van oudesporen.nl die een uitleg geven. Of zie: 'Inleiding tot de studie van de profetie', door Marc Tapernoux (diverse aanbieders op het internet). In deze beantwoording ga ik hier niet op in maar verwijs ik graag naar andere schrijvers over dit onderwerp.

Ik noem enkele titels:

Daniël - W.Kelly

Daniël - Toegelicht & toegepast 27

2. Beoordelen van een 'profeet'

We moeten eerst weten hoe de Schrift spreekt over een profeet. Een goed begin is dan altijd na te gaan waar en hoe dit woord gebruikt wordt ¹.

De eerste keer dat we het woord 'nabi' (woordvoerder, spreker, profeet) tegenkomen in de Schrift, is in Genesis 20:7. Daar wordt Abraham zo genoemd: 'En nu breng de vrouw van deze man terug, want hij is een *profeet*; dan zal hij voor u bidden, opdat u in het leven mag blijven; maar indien u haar niet terugbrengt, weet dat u voorzeker zult sterven, u en al de uwen'.

Wat opvalt, is dat hoewel Abraham voor de tweede keer in dezelfde fout valt, God achter hem staat en hem *alleen* als profeet (in dit geval denk ik in de betekenis van spreker) accepteert.

Een tweede les is dat de profeet Abraham voorbede moet doen om het oordeel van God af te wenden. Hij is dus een voorspraak tussen de mens en God.

De tweede keer dat dit woord voorkomt is in Exodus 7:1, waar staat: 'De **HERE** echter zei tot Mozes: Zie, Ik stel u als God voor Farao; en uw broeder Aäron zal uw profeet zijn. U zult alles zeggen wat Ik u gebied, en uw broeder Aäron zal bij Farao het woord voeren, opdat deze de Israëlieten uit zijn land laat gaan'.

Hier vinden we dat Aäron de profeet van Mozes genoemd wordt. Terwijl we weten dat Mozes later zelf de grootste ² profeet wordt genoemd. Een les die we hieruit kunnen leren is de volgende: als we zelf denken dat het onmogelijk is het woord te voeren voor God en Zijn woorden uit te spreken, dat God iemand anders zal gebruiken tot onze beschaming.

De derde keer lezen het woord in Numeri 11:27-30, waar staat: 'Twee mannen nu waren in de legerplaats achtergebleven; de een heette Eldad, en de ander Medad. Toen de Geest op hen rustte (zij behoorden tot de opgeschrevenen, maar waren niet naar de

1) Zie ook: [Christipedia - Profeet](#)

2) Zie Deut. 34:10 'Zoals Mozes, dien de **HERE** gekend heeft van aangezicht tot aangezicht, is er in Israel geen profeet meer opgestaan'.

tent gegaan) profeteerden zij in de legerplaats. Een jongeman snelde daarop heen en bracht Mozes bericht en zei: Eldad en Medad zijn aan het profeteren in de legerplaats. Jozua nu, de zoon van Nun, die van jongs af Mozes' dienaar was geweest, antwoordde daarop en zei: Mijn heer Mozes, belet het hun. Doch Mozes zei tot hem: Wilt u voor mij ijveren? och, ware het gehele volk des HEREN *profeten*, doordat de HERE Zijn Geest op hen gave! Daarop trok Mozes zich in de legerplaats terug, vergezeld van de oudsten van Israël'.

Hier leren we de les, dat als er anderen zijn die profeteren, we geen direct oordeel hoeven te hebben over wat zij doen. Zoals als de Heer ook zegt tegen Petrus: Wat gaat het jou aan? Volg jij Mij (Joh. 21:21).

De vierde keer is in Numeri 12:6, waar we lezen: 'Toen zei Hij: Hoort nu Mijn woorden. Indien onder u een profeet is, dan maak Ik, de HERE, Mij in een gezicht aan hem bekend, in een droom spreek Ik met hem'.

Mirjam, en ook Aäron, twijfelden aan de unieke positie van Mozes (vs. 2). De gevolgen hiervan waren enorm. Beiden worden door God ter verantwoording geroepen, en Mirjam blijft melaats achter.

De lessen die we uit deze geschiedenis kunnen leren zijn de volgende:

- God bepaalt door wie Hij wil spreken.
- Hij geeft de droom, het gezicht.
- Hij roept de hoogmoedige ter verantwoording.
- Van Mozes was bekend dat hij van aangezicht tot aangezicht sprak met God. Zijn positie was bekend.
- Mozes verdedigde zichzelf niet, maar was zachtmoedig.
- Mozes bad voor Mirjam.

Naar mijn idee zien we hier alle kenmerken van een profeet gebundeld in de persoon van Mozes.

De vijfde keer vinden we in Deuteronomium 13:1-5, waar staat: 'Wanneer onder u een profeet optreedt of iemand die dromen heeft, en hij u een teken of een wonder aankondigt, en het teken of het wonder komt, waarover hij u gesproken heeft met de woorden: laten wij andere goden achterna lopen, die u niet gekend hebt, en laten wij hen dienen; dan zult u naar de woorden van die profeet of van die dromer niet luisteren; want de HERE, uw God, stelt u op de proef om te weten of u de HERE, uw God, liefhebt met heel uw hart en met heel uw ziel. De HERE, uw God, zult u volgen, Hem vrezen, zijn geboden houden en naar zijn stem luisteren: Hem zult u dienen en aanhangen. Die profeet of dromer zal ter dood gebracht worden, omdat hij afval gepredikt heeft van de HERE, uw God, die u uit het land Egypte geleid en uit het diensthuis verlost heeft; om u af te trekken van de weg, die de HERE, uw God, u geboden heeft te gaan. Zo zult u het kwaad uit uw midden wegdoen'.

De les is: zelfs als de profetie van een profeet uitkomt, maar deze ten doel heeft mensen van God weg te leiden en andere dingen te stellen tussen God en mensen, dan is dit een valse profeet.

De zesde keer vinden we ook in Deuteronomium, nl. in hoofdstuk 18: 'Een profeet uit uw midden, uit uw broeders, zoals ik ben, zal de HERE, uw God, u verwekken; naar hem zult u luisteren. Juist zoals u van de HERE, uw God, gevraagd hebt op Horeb, op de dag der samenkomst, toen u zei: Ik wil niet langer de stem van de HERE, mijn God, horen en dit grote vuur niet langer zien, opdat ik niet sterf. Toen zei de HERE tot mij: Het is goed, wat zij gesproken hebben; een profeet zal Ik hun verwekken uit het midden van hun broeders, zoals u bent; Ik zal mijn woorden in zijn mond leggen, en hij zal alles tot hen zeggen wat Ik hem gebied. De man, die niet luistert naar de woorden welke hij in mijn naam spreken zal, van die zal Ik rekenschap vragen. Maar een profeet, die overmoedig genoeg is om in mijn naam een woord te spreken, dat Ik hem niet gebod te spreken, of die in de naam van andere goden spreekt, die profeet zal sterven. Wanneer u nu bij uzelf mocht zeggen: Hoe onderkennen wij het woord dat de HERE niet gesproken heeft? Als een profeet spreekt in de naam des HEREN en zijn woord wordt niet vervuld en komt niet uit, dan is dit een woord dat de HERE niet gesproken heeft; in overmoed heeft de profeet het gesproken, u zult voor hem niet vrezen'.

Er is een belofte van de Profeet die zal komen. Ik denk dat dit een verwijzing is naar de Heer Jezus. Naar Hem zullen zij luisteren, en wie niet luistert zal ter verantwoording geroepen worden.

Maar er is ook een waarschuwing voor de overmoed en hoogmoed van de mens om in de naam van God te willen spreken. Ik denk dat we in dit gedeelte ook een sleutel vinden hoe we een profeet kunnen beoordelen, als het uitkomt wat hij heeft geprofeteerd.

Kenmerken van een profeet:

- Zachtmoedig;
- Nederig van hart (Matt. 11:29);
- Spreekt voor God (en niet namens zichzelf of voor zichzelf, Joh. 7:14; 8:40);
- Spreekt tot God (voor mensen, Joh. 17);
- Hij komt uit uw midden;
- Brengt mensen tot God en zet niet iets tussen hen en God in;
- Zijn boodschap komt uit.

Al deze eigenschappen vinden we terug in de Heer Jezus en zouden ook ons moeten sieren.

Een volgende keer enkele gedachten over de vragen drie, vier en vijf.



DE EINDTIJD

7. De laatste jaarweek van Daniël

'Zeventig weken zijn er bepaald over uw volk en uw heilige stad, om de overtreding te beëindigen, de zonden te verzegelen, de ongerechtigheid te verzoenen, om een eeuwige gerechtigheid tot stand te brengen, om visioen en profeet te verzegelen, en om de Heiligheid van heiligheden te zalven. U moet weten en begrijpen: vanaf de tijd dat het woord uitgaat om te laten terugkeren en om Jeruzalem te herbouwen tot op Messias, de Vorst, verstrijken er zeven weken en tweeënzestig weken. Plein en gracht zullen opnieuw gebouwd worden, maar wel in benauwde tijden. Na de tweeënzestig weken zal de Messias uitgeroeid worden, maar het zal niet voor Hemzelf zijn. Een volk van een vorst, een volk dat komen zal, zal de stad en het heiligdom te gronde richten. Het einde ervan zal zijn in de overstromende vloed, en tot het einde toe zal er oorlog zijn, verwoestingen waartoe vast besloten is. Hij zal voor velen het verbond versterken, één week lang. Halverwege de week zal Hij slachtoffer en graan over doen ophouden. Over de gruwelijke vleugel zal een verwoester zijn, zelfs tot aan de voleinding, die, vast besloten, uitgegoten zal worden over de verwoeste' (Dan. 9:24-27).

Deze niet bepaald eenvoudig te begrijpen tekst zullen we nu nader in oenschouw nemen. De tekst is cruciaal om de vele profetische uitspraken te begrijpen die betrekking hebben op het korte tijdsbestek tussen de opname van de gelovigen en het begin van het duizendjarig Vrederijk. Dit gedeelte geeft ons de sleutel om deze turbulente tijd beter te begrijpen.

In plaats van een uitvoerige uitleg, geef ik hierbij een parafraze van de tekst met toevoegingen:

Vers 24: 'Zeventig weken van jaren¹, dus 490 jaar zal het nog duren, Daniël, wat het volk Israël en de stad Jeruzalem zullen meemaken. Dan zal het volk Israël de wetten van God niet meer verachten en ophouden met zondigen. Het volk zal (zoals alle ware christenen vandaag) op grond van de kruisdood van Christus door God worden aanvaard. Tegelijkertijd zal God een eeuwig koninkrijk (dat wil zeggen: het duizendjarig Vrederijk) oprichten, waar gerechtigheid woont. Alle vroegere profetieën zullen dan in vervulling gaan. De tempel (zoals beschreven in Ezech. 40-48) zal worden herbouwd en zal opnieuw Gods aardse heiligdom zijn'.

1) Het gaat hier over weken van jaren en niet van dagen. Dat blijkt uit Leviticus 25:8, maar ook uit de uitleg van de reeds verstreken 69 weken in vers 26.

Vers 25: 'Let goed op het volgende: de 490 jaar beginnen op het tijdstip waarop het plan wordt opgevat om de stad Jeruzalem te herbouwen. Dat gebeurde daadwerkelijk in het jaar 445 v. Chr., toen Nehemia bij koning Artachsasta – in de geschiedenis bekend als Artaxerxes I Longimanus – kwam en de wens uitte de stad Jeruzalem te herbouwen (zie Neh. 2). Vanaf dit tijdstip tot op de tijd van de Messias (d.i. de gezalfde, in het Grieks: Christus) verstrijken $7 + 62 = 69$ jaarweken, oftewel 483 jaar. De stad Jeruzalem zal in een tijd van benauwdheid weer opgebouwd worden'.

Vers 26: 'Na verloop van 62 weken zal Christus op gewelddadige wijze gedood (gekruisigd) worden en niets hebben. Daarna zullen de stad Jeruzalem en de tempel worden verwoest door een volk wiens heerser ook in de eindtijd een belangrijke rol zal spelen. De verwoesting zal sterke gelijkenis vertonen met de zondvloed. Jeruzalem zal met de aardbodem gelijk worden gemaakt. Dit gebeurde in het jaar 70 na Christus, toen de Romeinse generaal Titus de stad innam en de tempel verwoestte. God zal het volk dat op dat moment in het land Israël is in alle windrichtingen verstrooien. (Daarna komt er een langere tussenperiode, die hier niet genoemd wordt). Maar in de eindtijd zal er opnieuw een hevige oorlog uitbreken. Gods besluit staat vast dat er verschrikkelijke verwoestingen zullen plaatsvinden'.

Vers 27: 'Het Romeinse Rijk zal weer opbloeien in de gestalte van het verenigde Europa en een groot heerser kennen. Deze heerser zal voor de duur van zeven jaar een vriendschapsverbond (of ook een defensieve alliantie) aangaan met velen, nl. de meerderheid van het Joodse volk die met God niets meer te maken wil hebben, die eveneens een opmerkelijk heerser in hun midden zullen hebben: de antichrist. De antichrist zal een intieme bondgenoot van de Romeinse heerser zijn. Maar halverwege de laatste week van de 70 jaarweken, dat wil zeggen na drieënhalf jaar, zal in Jeruzalem de offerdienst die de vrome Joden weer hadden ingesteld, abrupt worden beëindigd. Dat is het moment waarop de satan uit de hemel wordt geworpen en de antichrist in de tempel gaat zitten en zich als God laat vereren (vgl. Openb. 12:7-12 en 2 Tess. 2). Omdat deze afschuwelijke afgoderij de offerdienst in de tempel vervangt, zal God een verwoester naar het land Israël brengen, die Zijn oordeel over de goddeloze Joden zal doen komen en hen zal uitroeien. God heeft dit allemaal vast besloten, zodat er geen ontkomen aan is'.

Vervolg op pag. 12

BELANGRIJKE STEDEN IN HET LEVEN VAN PAULUS (2)

Salamis

Toen Paulus en Barnabas vanuit Antiochië aan hun eerste zendingsreis begonnen, voeren ze eerst naar het eiland Cyprus. Aan de oostkant van Cyprus lag de stad Salamis. Het enige wat we over deze stad lezen, is dat de beide broeders er het woord van God verkondigden 'in de synagogen van de Joden' (Hand. 13:5). Let erop dat er sprake is van meer dan één synagoge in deze stad – iets dat we verder alleen in Jeruzalem zien (Hand. 6:9). Dat betekent dat er een aanzienlijk aantal Joden in Salamis heeft gewoond. Grieks-schrijvende Joodse auteurs als Philo en Flavius Josephus bevestigen dit. In ieder geval tot aan 116 na Chr. woonden er veel Joden. Salamis was een typisch Griekse stad, met een theater, een groot gymnasium (sportcentrum) en veel beelden. In de Hellenistische tijd was Salamis een belangrijk regeringscentrum geweest. Vanaf de Romeinse tijd werd die functie overgenomen door de stad Pafos, en werd Salamis de tweede stad van het eiland.

Er bestaat overigens nog een andere stad Salamis. Deze lag op het gelijknamige eiland Salamis, dichtbij Athene. Met name het eiland Salamis is bekend geworden vanwege de belangrijke zeeslag bij Salamis in 480 v. Chr., waarin de Grieken de Perzische vloot vernietigend verslagen hebben. Maar dit Salamis wordt in het Nieuwe Testament niet vermeld.

Pafos

De stad Pafos lag aan de westkant van Cyprus. Vandaar dat Lucas schrijft dat Paulus en Barnabas het hele eiland doorgingen 'tot Pafos toe' (Hand. 13:6). Behalve de Romeinse stadhouder, 'de proconsul Sergius Paulus, een verstandig man' (Hand. 13:7), troffen zij er ook een Joodse tovenaars aan. Overheidspersonen, zelfs keizers, hadden vaak dit soort types onder handbereik, om hen te raadplegen over moeilijke kwesties. Pafos was al vanaf de 13^e eeuw v. Chr. een kolonie van Mycene, een stad op het Griekse vasteland. Ook was de stad het centrum van de losbandige Afrodite-cultus; een aan deze godin gewijde tempel was prominent aanwezig.

Het eiland Cyprus heeft, na een periode van o.a. Perzische overheersing, in 333 v. Chr. vrijwillig de kant van Alexander de Grote gekozen en hem geholpen de Fenicische stad Tyrus te veroveren. In 58 v. Chr. kwam Cyprus in handen van de Romeinen, die het administratief toevoegden aan de provincie Cilicia. Julius Caesar gaf het eiland in 47 v. Chr. echter cadeau aan zijn Egyptische vriendin Cleopatra, maar Augustus eiste het eiland vervolgens voor zichzelf op toen hij in 31 v. Chr. als definitieve overwinnaar uit de Romeinse burgeroorlogen tevoorschijn kwam. Hij schonk het eiland aan de Romeinse senaat, die in 22 v. Chr. een aparte, kleine provincie ervan maakte met een eigen stadhouder.



Eén van die stadhouders was de al genoemde Sergius Paulus, die niet alleen een verstandig man was, maar bovendien tot geloof kwam en versted stond van de leer van de Heer (Hand. 13:12). Deze Sergius Paulus heette officieel Lucius Sergius Paullus (inderdaad, met dubbel 'l'). We weten uit een inscriptie dat hij onder keizer Claudius (41-54 na Chr.) *curator riparum et alvei Tiberis* was, oftewel een soort dijkgraaf, met een bijzondere verantwoordelijkheid voor de oevers en de bedding (vaargeul) van de Tiber, de levensader van Rome. Door onze kennis van de carrièrepatronen van dit soort functionarissen is de conclusie te verdedigen dat Sergius Paulus daarna stadhouder van Cyprus is geworden – en niet daarvoor. Voor de suggestie die wel gedaan is dat Paulus de bijnaam van deze stadhouder heeft overgenomen omdat hij onder de indruk was van diens bekering, bestaat niet de minste grond. Lucas noemt Saulus al Paulus voordat hij melding heeft gemaakt van de bekering van de stadhouder Sergius Paulus (vgl. Hand. 13:9 en 12).

HET HOGLIED

De hoogste taal van de liefde

'Ga naar buiten en zie, dochters van Sion, koning Salomo met de kroon waarmee zijn moeder hem kroonde op de dag van zijn bruiloft, ja, op de dag van de blijdschap van zijn hart!' (Hoogl. 3:11).

De kroning op de dag van de bruiloft

De dochters van Sion hebben het binnenwerk van de draagkoets van Salomo met *liefde* bekleed. Nu worden zij, die voor deze atmosfeer van liefde hebben gezorgd, opgeroepen naar *buiten* te gaan om *'koning Salomo met de kroon'* te zien. Zij die in hun omgang met de Heer Jezus en de Zijnen door *liefde* worden geleid, krijgen Zijn heerlijkheid als de gekroonde Koning te zien. Daarvoor moeten zij *'naar buiten'* gaan. Het is de oproep die ook vandaag klinkt in een christenheid die in slaap is gevallen: *'Zie, de bruidegom! Gaat uit, <hem> tegemoet!'* (Matt. 25:6b).

Liefde gaat verder dan bezig zijn voor Hem. Martha diende de Heer uit liefde en de Heer waardeerde dat ook. Maar als het alleen bij *dienen* blijft, wordt het werk belangrijker dan de Persoon voor Wie het werk wordt verricht. Er moet een moment komen dat we *'uitgaan'* uit onze bezigheden om *Hem* te ontmoeten, om *Hem* te zien en te bewonderen in Zijn heerlijkheid.

De kroon die Salomo draagt, is hem op het hoofd gezet door *'zijn moeder'*. *'Zijn moeder'* is een beeld van Israël. Het ziet op wat het gelovig overblijfsel zal doen met de Messias, als Hij tot hen komt na de tijd van de Grote Verdrukking. Zij zullen Hem erkennen als hun Koning, en Hem op die manier de kroon opzetten. Dat geeft hun verbinding met Hem weer. Hij is hun Koning en Heer, voor Wie zij zich vol aanbidding neerbuigen: *'Dan zal de Koning verlangen naar uw schoonheid; omdat Hij uw Heer is, buig u voor Hem neer'* (Ps. 45:12).

Tegelijk is Hij hun *Bruidegom*. Hij is gekroond *'op de dag van Zijn bruiloft'*. De bruiloft ziet op de vereniging van de Heer Jezus als de Messias met het overblijfsel, of beter de stad *Jeruzalem*, als Zijn bruid. De bruiloft bepaalt ons bij de liefde tussen de Bruidegom en de bruid. Er is behalve een verhouding van *gezag* ook een verhouding van *liefde*. Zijn liefde gaat naar Zijn aardse bruid uit. Dan staat niet meer het aspect van *'bezig zijn'* voor Hem op de voorgrond, maar er *voor Hem zijn*. Dat zien we in de laatste regel van het vers. Het gaat om *'de blijdschap van Zijn hart'*.

Als de Heer Jezus Zijn aardse bruid heeft ingevoerd in Zijn koninkrijk en zij deelt in Zijn rust, is Zijn hart vol blijdschap. Na de vreugde voor Israël vanwege de verlossing die Hij tot stand heeft gebracht waardoor Hij als hun Koning in hun midden is (Sef. 3:14-17a), lezen we: *'Hij zal Zich over u verheugen met blijdschap. Hij zal zwijgen in Zijn liefde. Hij zal Zich over u verblijden met gejuich'* (Sef. 3:17b).

Hetzelfde geldt voor onze relatie met de Heer Jezus. Op aarde is Zijn koningschap door de mensen verachtelijk verworpen, wat tot uitdrukking is gebracht door Hem met een kroon van *dorens* te kronen (Matt. 27:29). Maar wij erkennen dat Hij door God terecht met heerlijkheid en eer is gekroond (Hebr. 2:9). Onze erkenning van Zijn kroning kunnen we zien als de kroning die wij verrichten. Wij buigen ons diep voor Hem neer en stellen ons hele leven onder Zijn gezag. Wij geven Hem Zijn kroon en huldigen Hem als onze Heer, wanneer wij ons leven op elk terrein aan Hem toewijden. Dat is: als vader, als moeder, als kind, in de maatschappij en als lid van Gods gemeente met de taak die Hij heeft gegeven. *'De dag van Zijn kroning'*, de dag dat *wij Hem* kronen, is voor ons iedere dag die wij leven met ons hart gericht op Hem. Dan zullen we niet in de eerste plaats bezig zijn met wat wij voor Hem kunnen doen, maar met *'de blijdschap van Zijn hart'*.

Laten *'wij zien op Jezus, de overste Leidsman en de Voleinder van het geloof, Die om de vreugde die vóór Hem lag, [het] kruis heeft verdragen'* (Hebr. 12:2a). Hij heeft bij het volbrengen van Zijn werk op aarde tot en met het verschrikkelijke lijden op het kruis, over dat werk heen gekeken naar de vreugde die zou volgen. Die bestaat uit het zien van de grote menigte van verlost die Hij door Zijn werk voor God heeft gekocht (Openb. 5:9). Daaronder bevindt zich ook Zijn *hemelse* bruid, de gelovigen van de gemeente. Voor haar heeft Hij Zichzelf overgegeven, om haar te bezitten (Ef. 5:5). Over haar zal Hij Zich tot in eeuwigheid met blijdschap verheugen. Hij heeft haar voor Zijn aandacht gehad bij het volbrengen van Zijn werk. Zij is de parel van grote waarde, waarvoor Hij alles heeft opgegeven om die te bezitten (Matt. 13:45-46). Zij behoort Hem nu al toe, maar ze is nog op weg naar Hem toe. Wanneer zij bij Hem is, zijn de wensen van Zijn hart volmaakt vervuld. Kijken wij uit naar Zijn komst vanwege de blijdschap die dat voor *Hem* betekent?

EUTYCHUS, DE GELUKKIGE

Leven in de dood

'Paulus echter kwam naar beneden, wierp zich op hem, sloeg zijn armen om hem heen en zei: Maak geen misbaar, want zijn ziel is in hem (...). En zij brachten de jongen levend terug en werden buitengewoon vertroost' (Hand. 20:7-12).

In het venster: een riskante plek

In de geschiedenis van Eutychus kunnen wij iets leren over de verhouding en de omgang tussen ouderen en jongeren. Waarom zijn er zoveel drop-outs, waarom bestaat er het verschijnsel van de 'kerkverlating'? Sommige jongeren voelen zich zelfs aangetrokken tot de islam! De naam Eutychus betekent: 'de gelukkige'. Maar het liep alleen goed af voor hem en zijn familie door het kordate optreden van de apostel Paulus, die zich over hem ontfermde en zijn armen om hem heensloeg.

Zo gaat dat in feite ook met onszelf, als wij de Heer Jezus leren kennen. Het komt alleen goed met ons dankzij de aanwezigheid en de levendmakende werking van Gods Woord en Geest in ons leven! Wij hebben het apostolische Woord gelukkig nog steeds bij ons. Maar lezen wij de Bijbel wel voor onszelf en ervaren wij de levendmakende kracht ervan? Proberen wij die kracht ook aan anderen mee te delen, doordat wij ons in hun situatie inleven en ons over hen ontfermen?

Deze jongeman nam een gevaarlijke plaats in. Hij zat namelijk in het venster van de bovenzaal, waar de gelovigen bij elkaar waren gekomen op de eerste dag van de week 'om brood te breken', d.i. de Heer te gedenken en Zijn dood te verkondigen door de Avondmaalsviering (Hand. 20:7). De plaats van Eutychus in het venster van de zaal, die zich op de derde verdieping bevond, was riskant. Het tekent het gevaar dat wij lopen door op twee gedachten te hinken. Dat gebeurt als wij op het randje leven en aarzelen tussen de keus voor de christelijke gemeente of voor de wereld. Dan kunnen wij een diepe val maken!

In de bovenzaal

De Bijbel tekent de Gemeente als het huis van God, en ook als een herberg (vgl. Luc. 10). Hier bevinden wij ons echter in de *bovenzaal*, die ons herinnert aan de afscheidsgesprekken tussen de Heer en Zijn discipelen (Joh. 13 tot 17), aan de viering van het Pascha en de instelling van het Avondmaal, en ook aan de voetwassing. Kortom, aan het geweldige feit dat wij deel mogen hebben *met* onze Heer in de hemel en de hemelse dingen mogen kennen en genieten.

In de bovenzaal in Handelingen 20 was veel licht en warmte; er waren 'vele lampen', zoals er ook allerlei verschillende gaven in de Gemeente zijn. In de wereld is het donker, maar in de bovenzaal is het licht. Er is ook een maaltijd: er is onderlinge gemeenschap. Het maaltijdkarakter wordt onderstreept in Handelingen 20:11, in onderscheid tot de Avondmaalsviering van vers 7. Terwijl het nacht is in de wereld genieten wij van het onderwijs van Gods Woord, totdat de morgen aanbreekt en de schaduwen wijken (vgl. Hand. 20:7, 11).

De diepe slaap waardoor Eutychus werd bevangen wordt hier tweemaal genoemd (Hand. 20:9). Hoe is dat met ons? Dringt het apostolische onderwijs nog tot ons door? Gods roepstem klinkt nog steeds: 'Ontwaak, u die slaapt, en sta op uit de doden, en Christus zal over u lichten' (Ef. 5:14).

Hier was het middel voor de opwekking van deze jongeman uit de doden het optreden van de apostel Paulus. Hij omhelsde hem en gaf hem het leven met Gods hulp weer terug. Vergelijk in dit verband het optreden van de profeten Elia en Elisa, die zich ook vereenzelvigden met een dode jongen, en eveneens de opwekking van Dorkas door Petrus in Handelingen 9.

Paulus daalde af van de derde verdieping en hij bekommerde zich om de jongen. Hoe gaan wij om met jonge mensen? Is er echt interesse voor hen? Voor ons is niet alleen het voorbeeld van Paulus van belang, maar ook de leer van Paulus – o.a. in de brief aan de Romeinen – over onze éénmaking met Christus in Zijn dood en opstanding. Dat is de sleutel tot een wandel in nieuwheid van leven. Onze natuurlijke toestand is immers 'dood in misdaden en zonden' (Ef. 2:1). En nieuw leven, leven uit God is noodzakelijk voor onze redding. Het aanwezig zijn en het opgroeien te midden van christenen is niet voldoende. We kunnen wel aannemen dat Eutychus vóór zijn opwekking uit de dood een meeloper was, maar ik denk niet dat hij ooit weer in het raam is gaan zitten en voor de wereld heeft gekozen!

Het resultaat van deze unieke gebeurtenis was vreugde: er was grote vertroosting (Hand. 20:12). 'Deze zoon van mij was dood en is weer levend geworden', zoals de vader van de verloren zoon het uitdrukte in Lucas 15. Er is blijdschap in de hemel over één zondaar die zich bekeert, maar er is ook grote vreugde onder Gods kinderen op aarde als er op die manier iemand wordt toegevoegd aan degenen die behouden worden. Die vreugde en troost wensen wij elkaar ook toe in deze laatste dagen voor de komst van de Heer.

DAVID IN HET LAND VAN DE FILISTIJNEN

1 Samuël 27, 29, 30

Ziklag, Tel Sera

1 Samuël 29

Het was oorlog tussen de Filistijnen en de Israëlieten. De Filistijnen verzamelden hun legers te Afek, terwijl de Israëlieten hun kamp hadden opgeslagen bij de bron te Jizreël. Toen de Filistijnse stadsvorsten met hun troepen in afdelingen en bataljons voorbijtrokken, marcheerden David en zijn mannen in gezelschap van koning Akis achterin de legereenheid. Dit zinde de Filistijnse aanvoerders niet en ze vroegen wat deze *Hebreeën*¹ daar moesten? Koning Akis zei: *'Dit is immers David, de dienaar van Saul, de koning van Israël. Hij is al sinds jaar en dag bij mij, zonder dat ik iets op hem aan te merken had van de dag af, dat hij overgelopen is, tot op deze dag'*.

Akis nam het dus op voor David en probeerde de stadsvorsten ervan te overtuigen dat ze David volledig konden vertrouwen. Maar zij namen daarmee geen genoegen. Geërgerd zeiden ze dat Akis hem terug moest sturen naar de plaats die hij hem had aangewezen. Zij vertrouwden David niet; het risico was te groot dat hij zich tegen hen zou keren. Dit was voor hem immers dé gelegenheid om weer bij zijn heer in de gunst te komen! Zij zeiden: *'Is dit niet dezelfde David, van wie zij bij de reidansen de beurtzang aanhieven: Saul heeft zijn duizenden verslagen maar David zijn tienduizenden?'*

Akis voelde aan dat het menens was en hij liet David en zijn manschappen bij zich roepen. Hij drukte David op het hart dat het niet aan hem lag, dat hij niet met hen mocht meestrijden. Vanaf het begin had hij gemerkt dat David een eerlijk man was, die men volledig kon vertrouwen. De andere stadsvorsten dachten er echter

1) De naam Hebreeër komt het eerst voor in Genesis 14:13. Men beschouwt dit als een afleiding van het werkwoord 'abar', dat doorgaan of doortrekken betekent. Zij op wie dit werd toegepast, waren dan *zwerfers, nomaden* (vgl. Hebr. 11:13-16). Het wordt ook afgeleid van Heber, waarvan de betekenis is: *'van de overzijde'*. Daarmee werd bedoeld op mensen die van de overzijde van de Eufraat kwamen. Dit zien we duidelijk bij Abram, want zijn vroegere woonplaats Ur lag daar (vgl. Joz. 24:2-3). Aan de overzijde van de rivier had hij de afgoden gediend. Maar God riep hem vandaar weg om Hem te dienen. Allen die 'van de overzijde', vanuit de wereld tot God gekomen zijn, mogen Hem nu dienen (1 Tess. 1:9-10). Zij zijn 'zwerfers', vreemdelingen en bijwoners op reis naar het hemels vaderland. Gods vijanden kijken neer op de mensen van de overzijde: de Hebreeën. Voor de Egyptenaren was het een gruwel om samen met hen de maaltijd te gebruiken (Gen. 43:32). Des te opmerkelijker was het dat God Zich met hen één maakte en Zich aan Farao bekendmaakte als de God van de Hebreeën (Ex. 3:18). Hij schaamde Zich niet om de God te zijn van dit door de Egyptenaren verachte volk. Zo zien we dat de mensen van de wereld, de Egyptenaren, de Hebreeën verachten; en dat naambelijders, Filistijnen, de Hebreeën niet vertrouwen.

anders over en waren het niet met hem eens. *'Nu dan, ga in vrede terug en doe niets wat de stadsvorsten van de Filistijnen mishaagt'*. In plaats dat David deed wat Akis hem opdroeg, begon hij te protesteren: *'Wat heb ik gedaan dat ik op deze manier wordt behandeld (...) zodat ik niet mag meegaan om te strijden tegen de vijanden van mijn heer de koning'*.

Akis was echter vastbesloten en hij had het beste met hem voor: *'Ik weet het, u bent werkelijk aangenaam in mijn ogen als een engel van God'*. De stadsvorsten van de Filistijnen willen niet dat u met ons ten strijde trekt. Sta morgen vroeg op en vertrek zodra het licht wordt. *'Toen stond David met zijn mannen vroeg op om 's morgens heen te gaan, terug naar het land van de Filistijnen. En de Filistijnen rukten op naar Jizreël'*. Wie had ooit gedacht dat de man die eens de Filistijnse reus Goliat had verslagen, zij aan zij met de Filistijnen wilde optrekken om tegen zijn eigen volksgenoten te strijden? Hoe diep kan men zinken! Het was Gods genade die hem voor dit kwaad bewaarde.

Hier zien we wat er kan gebeuren met een gelovige, die een weg inslaat die steeds verder van God wegvoert. Het kan zelfs zover komen dat hij een vijand wordt van zijn eigen volk. Iemand die toenadering zoekt tot de Filistijnen, tot naambelijders, zal daarvan altijd de negatieve gevolgen ondervinden. Al snel wordt hun gedachtegoed overgenomen. Men gelooft bijvoorbeeld niet meer in de onfeilbaarheid van het geïnspireerde Woord van God. De Filistijnen kunnen het niet hebben dat de waterputten in het land van God weer worden opgegraven (Gen. 26:15-22). De bronnen die met aarde waren dichtgestopt, spreken van het krachteloos maken van het Woord van God. Het opgraven van een waterbron veroorzaakt altijd twist bij de Filistijnen. Er is maar één manier om aan dit getwist te ontkomen: Vertrek uit hun land!

Toen Isaak uit het land van de Filistijnen vertrok, groef hij een andere bron op waarover zij niet twistten. Deze noemde hij Rechobot, en hij zei: *'Nu heeft de Here ons ruimte gemaakt, zodat wij vruchtbaar kunnen zijn in het land'*. Rechobot betekent: ruimte. Pas toen Isaak zich ver genoeg van de Filistijnen had verwijderd, was er sprake van ruimte. Er was een einde gekomen aan het getwist over de bronnen. Er was ruimte om weer vrij te kunnen ademen en ongestoord van de waterbron te genieten. *'Zodat wij vruchtbaar kunnen zijn in het land'*. Let op het woordje 'zodat'. Onze geestelijke vruchtbaarheid ligt niet in onszelf, maar in de waterbron, het Woord van God dat in ons werkt door de Heilige Geest. Dit water zal in

u worden tot een bron van water, dat springt tot in het eeuwige leven (Joh. 4:14).

Bent u nog in het land van de Filistijnen en hebt u er genoeg van om telkens over het Woord van God te moeten twisten? Vertrek vandaar, en u zult ervaren hoe bevrijdend dit is! Abram werd door hongersnood gedreven om naar Egypte af te dalen, en David werd vervolgd en vluchtte daarom naar het land van de Filistijnen. Pastoraal gezien kunnen we hiervoor nog begrip opbrengen. Beiden bevonden zich immers in een noodsituatie.

Maar voor iemand die om een andere reden overloopt naar de Filistijnen, kan ik geen enkel begrip opbrengen. In het leven van Simson zien we de gevolgen van het koketteren met de Filistijnen: Simsons kracht was van hem geweken en de Filistijnen namen hem gevangen en staken hem de ogen uit (Richt. 16:19-21). Het licht, het geestelijk inzicht dat hij eens bezat was verdwenen! Laat niemand denken dat men spelletjes kan spelen met de Filistijnen. Zij waren de gevaarlijkste vijanden van het volk van God. Zelfs toen David koning was over geheel Israël, ondervond hij nog de gevolgen van zijn verblijf bij de Filistijnen. Toen hij de ark overbracht naar Jeruzalem, deed hij dit niet zoals God had voorgeschreven op de schouders van de Levieten, maar gebruikte hij een nieuwe wagen *naar het gebruik van de Filistijnen* (zie 2 Sam. 6:3 en 1 Sam. 6:7).

1 Samuël 30

David was door de Filistijnen teruggezonden. Drie dagen later kwamen hij en zijn mannen bij Siklag. Tot hun ontzetting zagen zij dat de Amalekieten tijdens hun afwezigheid de stad hadden overvallen en platgebrand. Bovendien hadden zij alle vrouwen en kinderen gevangen genomen, *zonder iemand te doden*. David en zijn mannen waren in shock. Terwijl zij naar de rokende puinhopen keken, beseften zij wat er met hun geliefden was gebeurd. Toen dit tot hen was doorgedrongen, barstten ze uit in huilen tot ze niet meer konden. Ook Davids beide vrouwen, Achinoam en Abigaïl, waren meegevoerd.

David raakte erg in het nauw, want door het verdriet om hun geliefden waren alle mannen bitter gestemd. Als leidsman werd David verantwoordelijk gehouden voor dit drama. Zijn manschappen waren dan ook van plan hem te stenigen. Het is belangrijk om hierbij stil te staan. David was een 'gezalfd'. In de context van deze geschiedenis is een gezalfde iemand die krachtig door Gods Geest is gebruikt en naam heeft gemaakt onder het volk van God. Als zo iemand zich op een heilloze weg begeeft, sluiten zich altijd wel enkele 'trouwe' volgelingen bij hem aan (vgl. Hand. 20:30). Laat elke 'gezalfd' dan bedenken dat hij daarvoor volledig verantwoordelijk is. Als zijn avontuur ergens op de rokende puinhopen eindigt, kan hij zich niet excuseren door te zeggen dat hij niemand gedwongen heeft om hem te volgen op zijn heilloze weg. Zo werkt het niet in het Koninkrijk van God!

Er is hoop

Door te vluchten naar het land van de Filistijnen had David zichzelf in de nesten gewerkt. Opnieuw bevond

hij zich in een uitzichtloze situatie, maar nu ging hij niet bij zichzelf te rade. Hij sterkte zich in de Here, zijn God, en beval de priester Abjatar de efod te halen. *'Daarop vroeg hij de Here: Moet ik deze bende achtervolgen? Zal ik ze inhalen?' En Hij antwoordde hem: Achtervolg hen, want stellig, u zult inhalen en bevrijden'* (vs. 7-8). Zoals de Here had gezegd, gebeurde: *'David redde alles wat de Amalekieten geroofd hadden; ook zijn beide vrouwen bevrijdde hij. Zij misten hoegenaamd niets, zonen noch dochters, niets van de buit, ja, niets van wat zij hun ontroofd hadden; alles bracht David terug. Ook nam David al het kleinvee en de runderen in bezit'* (vs. 18-20).

De rokende puinhopen van Siklag vormden een keerpunt in het leven van David. Toen zijn mannen hem wilden stenigen, kon hij geen kant meer op. In zijn benauwdheid klemde hij zich vast aan de Here, zijn God. En God is genadig! Wij horen hier geen enkel verwijt aan het adres van David. Wat zich ook in ons leven heeft afgespeeld, waardoor we in grote benauwdheid zijn gekomen, laten we ons sterken in de Heer. Hij redt uit alle nood en Hij maakt ons geen verwijt als we ons in Zijn armen werpen (zie Ps. 107 en Luc. 15:11-24).

De Here had toegelaten dat de Amalekieten hun vrouwen en kinderen gevangen hadden genomen. Maar Hij had ook ervoor gezorgd dat hun geen haar gekrenkt werd! Als we bedenken dat David en zijn mannen alle Amalekieten in de gewapende strijd hadden uitgemoord, en daarbij zelfs de vrouwen en kinderen niet hadden gespaard, dan is het louter genade van God dat hun eigen vrouwen en kinderen in leven waren gebleven! In zijn regeringswegen met ons moet God soms middelen gebruiken die we verre van aangenaam vinden. De Amalekieten waren de tuchtroede in de hand van de Heer. Maar voor hen gold: tot hier toe en niet verder (vgl. Job 1:12; 2:6). God is getrouw, Hij zal niet toelaten dat we verzocht worden *boven* wat we kunnen verdragen (1 Kor. 10:13). Op het moment dat David zich sterkte in de Heer, zijn God, gaf Hij ook de uitkomst. Beste lezer, wat David en zijn manschappen is overkomen, heeft God voor óns laten optekenen. Al deze dingen zijn hun overkomen als voorbeelden en beschreven tot waarschuwing voor ons, op wie de einden van de eeuwen zijn gekomen (1 Kor. 10:11). Doe er uw voordeel mee!

Vanaf het moment dat David zich sterkte in de Here, zijn God, richtte Hij hem weer op en was de gemeenschap ook hersteld. Nu zien we in hem weer een type van de Heer Jezus. Zoals David zich over de Egyptische jongeman ontfermde, die een slaaf was van een Amalekiet, zo ontfermt de Heer Jezus Zich over eenieder die een slaaf is van de duivel. Als je in Hem gelooft, ben je niet langer slaaf van de duivel, maar behoort je de Heer Jezus toe. Vanaf dit moment is Hij je Meester en mag je Hem dienen. De Egyptische jongeman, een slaaf van een Amalekiet, kende David nog niet. Hij was bang dat David van hetzelfde kaliber was als zijn heer. We kunnen de Heer Jezus echter op Zijn woord vertrouwen. Hij die Zich over ons heeft ontfermd [of: wil ontfermen] heeft van Zichzelf gezegd: *'Ik ben zachtmoedig en nederig van hart'* (Matt. 11:29). Er is geen enkele reden om Hem te vrezen, want in de liefde is geen vrees. Wij hebben Hem dan ook lief, omdat Hij ons *eerst* heeft liefgehad (1 Joh. 4:18-19).

Dit gedeelte kunnen we op hoofdlijnen als volgt samenvatten:

1. Aan het volk Israël wordt een periode van 490 jaar toegezegd. Daarna begint het Vrederijk.
2. Na 483 jaar wordt deze periode onderbroken, en wel na de dood van de Messias.
3. Maar na de kruisiging van de Messias worden de stad Jeruzalem en de tempel door de Romeinen verwoest.
4. Na een onderbreking van onbepaalde tijd wordt er een zevenjarig verbond tussen het verenigde Europa en Israël gesloten, mogelijk zelfs al onder de leiding van de antichrist.
5. Na verloop van drieënhalf jaar komt er een einde aan de hernieuwde offerdienst in Jeruzalem, doordat er een gruwelijke afgod in de tempel wordt geplaatst.
6. Vanwege de afgodendienst zal er vernietiging en verwoesting plaatsvinden, in het bijzonder omdat de gruwelijke afgod wordt aanbeden.

Nu willen we ons nog met de belangrijke vraag bezighouden *wanneer* het zevenjarig verbond tot stand zal komen. We hebben gezien dat de periode van in totaal 490 jaar uitmondt in het Vrederijk. Daardoor wordt al duidelijk dat de profetieën met betrekking tot dit verbond in het verleden nog niet in vervulling kunnen zijn gegaan, want het Vrederijk is steeds niet aangebroken.

Ik geloof dat dit verbond in dezelfde tijd tot stand komt waarin ook de opname zal plaatsvinden. Hoewel hierover geen exacte tijdsaanduiding in de Heilige Schrift te vinden is, ligt het voor de hand dat na het verstrijken van de periode waarin de gemeente van God op aarde is (d.w.z. na de opname), God de draad met Zijn aardse volk weer zal oppakken en de Geest van God velen uit het volk Israël tot levend geloof in God zal brengen. Indien zich vandaag de dag Joden werkelijk tot God bekeren, maken zij onderdeel uit van de christelijke gemeente. Daarom is een overlapping van de periode waarin mensen tot de gemeente behoren en tegelijkertijd Joden massaal tot levend geloof in Christus komen en niettemin Joden blijven, erg onwaarschijnlijk en naar mijn mening zelfs uitgesloten.

Het zou echter ook zo kunnen zijn dat de opname ruimschoots vóór de laatste jaarweek plaatsvindt, maar ik acht dit niet erg aannemelijk. De komst van de Heer Jezus om Zijn gemeente tot Zich te nemen en Zijn terugkeer om het Vrederijk op te richten, worden in de Schrift als één komst beschouwd, hoewel zij op verschillende tijdstippen plaatsvinden. Naar mijn stellige overtuiging staat in elk geval vast dat de opname voorafgaand aan de oordelen zal plaatsvinden.

We kennen vaak beter de namen van de spelers van onze favoriete voetbalclub dan bijv. de namen van de kleine profeten.

Colofon

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: '*... groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus*' (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<http://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma **AcrobatReader®** (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<http://www.oudesporen.nl/>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Tessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na schriftelijke toestemming van de redactie.

Correspondentie

Vragen, opmerkingen, schriftelijke bijdragen kunt u zenden aan het redactieadres.

Redactieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl